

[Indenrigsministeren.]

gælde, og derigennem ganske kunde se bort fra 3 af Valgperiodens 4 Skatteaar med Hensyn til Pligten til Skatteydelse.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo udtalte, at det var jo slet ikke paavist, at den nuværende Ordning var uheldig. Men det er paavist, at man ligefrem organisationsmæssigt, systematisk har tilsidesat Betalingspligten for alle ældre Restancers Vedkommende. Jeg gjorde opmærksom paa det i 1925, fremdrog Eksempler derpaa, og det vil ikke berede Vanskelighed at tilvejebringe yderligere Eksempler, som beviser denne Fremgangsmaade. Det er atter det organisationsmæssige Overgreb, vi staar overfor; naar kraftige Organisationer, som har en væsentlig Indflydelse indenfor Skattemyndighederne, tilrettelægger slikt, er der Mulighed for at trænge igennem i et Omfang, som staar i et klart Misforhold til, hvad Lovens Hensigt virkelig har været. Forholdet er jo nu dette, at man i en fireaarig Periode kan nøjes med at betale en Trediedel af et Aars Skat, det vil altsaa sige, forudsat ensartet Ligning paa vedkommende i Løbet af 4 Aar, at hans Forbliven paa Valglisten er sikret, hvis han blot indbetaler en Tolvtedel af den Skat, som er paalignet ham i den fireaarige Periode. Men vil man opretholde Forbindelsen mellem Skatteydelse og kommunal Valgret, tror jeg, det maa erkendes, at med Bestemmelser, der kan føre saa vidt, er man kommet væsentlig længere ud, end Rimelighed taler for. Det ærede Medlem Hr. Sundbo siger nu, at denne Kombination er i Strid med det kommunale Selvstyre og med den almindelige Valgret. Det er nogle Paa-stande, som ikke har noget som helst med det praktiske Liv at gøre, thi Valgretten maa siges at være almindelig — det er i alt Fald en Definition, som det ærede Medlem ikke uden videre vil forkaste —, naar alle de, der har Valgret, har den samme Valgret; og hvor en saadan Kombination finder Sted, er dette jo Tilfældet.

Det ærede Medlem Hr. Sundbo siger, at dette Lovforslag, hvorefter der i det Skatteaar, der gaar forud for Valget og det nærmest foregaaende, kun kan eftergives en Trediedel af den paalignede Skat, kun tager Sigte paa de fattigste. Lad os nu sige, at der er paalignet en saadan fattig Skatteyder og Vælger en Skatteydelse af 2 Kr., saa vil det jo sige 4 Kr. i Løbet af de to Aar, Talen er om her; deraf kan han altsaa, hvis hans Forhold er særlig vanskelige og trykkede, faa eftergivet to

Trediedele, saaledes at det, han kommer til at betale aarlig i Løbet af de 2 Aar, er 1 Kr. 33 Ø., og jeg skulde jo tro, at der er meget langt mellem de Personer, som, hvis de har Interesse af at opretholde deres kommunale Valgret, ikke aarlig i Løbet af en to-aarig Periode skulde være i Stand til at indbetale 1 Kr. 33 Ø. til den Kommune, hvis Goder de nyder, og denne min Tro føler jeg mig overbevist om ogsaa deles af det ærede Medlem Hr. Sundbo. Nej, jeg tror, at Virkningen af denne Lov mere vil vise sig indenfor den Middelstand, som kan have stærkt svingende Indtægter og hvis Skattebetalingsevne derfor det ene Aar kan staa i Misforhold til den Indtægt, den paagældende havde det foregaaende Aar, og hvorefter Skatten skal ydes, men det faar ikke hjælpe, det er ikke desto mindre rimeligt, at saa længe disse to Ting, Skatteydelse og kommunal Valgret, betragtes som sammenhørende, maa ogsaa Fordringerne stilles saaledes, at denne Sammenhørighed overhovedet har nogen Vægt. Dette er derfor ikke, som det ærede Medlem Hr. Sundbo paastod, et klassepræget Lovforslag, aldeles ikke, jeg føler mig overbevist om, at netop de Befolkningslag, som det ærede Medlem Hr. Sundbo her udtaler sig til Gunst for, de fattigste, har saa mange Kilder, af hvilke de er vant til at øse, at Bevarelsen af Skatteydelse som Betingelse for Valgret ogsaa efter disse Reglers Indførelse ingen som helst Vanskelighed vil berede.

Nu hævdede saa det ærede Medlem, at dette, at man kæder Skatteydelsen sammen med den kommunale Valgret, er ukendt i Lovgivningen, at det oprindelig ikke har været Tilfældet. Jeg vil dog oplyse det ærede Medlem om, at det altid har været Tilfældet for Landkommunernes Vedkommende. I Bykommunerne har der ganske vist været en Tid for nogle Menneskealdre tilbage, hvor det var tilstrækkeligt for at kunne opføres eller forblive paa Valglisten, at man var ansat til Skat, men det ærede Medlem er ogsaa særdeles vidende om, hvad det brugtes til i mere end een Kommune, derom er det ærede Medlem aldeles ikke i Tvivl, en Brug, som ganske vist var lovmedholdelig, men som med Hensyn til Valgresultat ikke kunde siges at være redelig.

Det ærede Medlem siger saa, at der er ingen Grund til at røre ved disse Eftergivelsesbestemmelser, for man løber ikke saadan til at faa Skat eftergivet. Nej, det bør man heller ikke kunne løbe til, thi gør man det, er der Mulighed derfor, saa tilside-